

литѣ на планината, безѣ да срещнемѣ нѣщо. При единѣ завой на пѣтя, съвсемѣ неочаквано се озовахме предѣ село. Гледаме картата: Домкѡй. Първото турско село. Никаква човѣшка душа не се виждаше въ него. И разкрититѣ широки врати, които тъмно зѣеха, напуснатитѣ огнища, които димѣха още, разпрегнатитѣ рала въ двороветѣ, неразтоваренитѣ кола — всичко това сякашѣ пазѣше още застиналитѣ следи на паниката и бѣгството. Въ единѣ дворѣ само нѣколко едри волове равнодушно, спокойно преживяха, стада кокошки и мисирки се лутаха изѣ улицитѣ. Нѣкои войници крадишката се отбиваха. Кжщитѣ бѣха оставени съ непобутната покжщина. Нѣкжде видѣли тѣстото, оставено въ нощовитѣ, нѣкжде — хлѣба още въ огъня. Войниците изнасяха грозде, хлѣбѣ, плодове. Всичко това разсърди майора.

— Никой да не смѣе да се отбива, — завика той — и да яде. Ти трѣбва да знаешѣ своя хлѣбѣ и своята вода. Ще ядешѣ — и ще се запревивашѣ. Отде знаешѣ, че онзи, който е оставилѣ тоя хлѣбѣ, не е турилѣ за тебе и отрова...

Но той добродушно позволи да хванатѣ нѣколко мисирки. Въ тѣхѣ поне отрова нѣмаше. Има много случаи, когато въ найопаснитѣ минути възрастнитѣ и зрѣли мжже внезапно се обладаватѣ отѣ наивнитѣ при-